

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: HØSTVISE

Citation: Aakjær, Jeppe: "HØSTVISE", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1885-1908. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 227. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer01val-shoot-workid94053/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Digte 1885-1908. - 1918

Stenens Stænken gør Purken vaad;
Ærmet vil tørre de grimedæ Kinder;
Sliberen skjænder og hæger kaad,
Purken sig hurtigt besinder.

Laden ligger i Skyggens Fred;
Sliberen føler med Tomlen paa Æggen,
ynder dog stadig ej dens Bed,
buer saa atter paa Læggen.

Stenen stritter paa Væggens Tavl,
Tudsen glør frem fra de vædede Burer;
Rugen ringler saa gul om Gavl,
Handuen danser og kurrer.

10/2 1906.

HØSTVISE.

Nu er Sæden lang og gul,
tung i Top og strunk i Straa,
og den sidste Kuknand er forlængst rejst sonderpaa.
Og nu hvæsser vi vor Le,
og saa mejer vi vort Korn,
og saa favner vi vor Kvinde under Maanens Horn.

Ja, nu letter vi vor Krop,
naar det dæmrer imod Dag,
og saa spænder vi vor Næve om den krumme Knag;
og saa segner Sæden ned
over Mejeredets Arm,
som en Kvinde langsomt synker mod sin Bejlers Barm.

Fraen mister nu sin Fred,
se, han springer for mit Blad,
og det samme gjør nok Ræven hist, den røde Rad!
Han, som la' sin Røverborg
fækt i Vangen mod min Gaard,
har nu sidste Gang smagt Kyllingsteg i dette Aar.

15*

Saa du Haren Diget sprang,
bange for mit Mejered,
mens den blinde Muidvær borer sig lidt læng're ned,
Lange Skridt gi'r brede Skaar,
opad med din Hjæknag!
Solen vejrer; Mynten krydrer Marken for og bag.

Staalet synger, Susetgaard,
Klinten kildrer Pigens Knæ,
hvor i Vipper sædt hun tripper bag min Le i Læ;
Krattens Tand gjør Hop paa Hop,
Neget snøres med et Stød;
Pigens Kinder blusser som en Sky mod Aftenrød.

Før vi atter ta'r et Tørn,
faar den tørre Hals et Klunk,
hist hvor Hundens Plads har funden mod den gule Dunk.
Meldmadstjenen -- frem med den!
Saa bli'r Hundens himmelglad,
faar for lang og trofast Vogten en Bjid Pølsemad.

Saa i Gang med sidste Kvart
under Klang og stærke Skridt;
nu mod Aften maa de slave Leer stryges tidt.
Og saa duften der saa tungt
rundenom af Høstens Skat,
mens paa Himlen lange Skyer gaar med Bud om Nat.

Og saa runger Klokkens Malm
over slagne Enge ud,
og saa trækker Hyrdepigen hjem med Ko og Stud.
Men vi hvæsser, og vi slaar,
indtil Maanen stiger bieg;
og saa kysser vi vor Pige paa det sidste Neg!

Bovbjerg 21/10 1905.